معرفی ۲ مدیر بیستمین جشنواره «سینماحقیقت»

با حکم محمد حمیدی‌مقدم، دبیر بیستمین جشنواره بین‌المللی فیلم مستند ایران «سینماحقیقت»، شیرین نادری به‌عنوان مدیر بین‌الملل و محدثه واعظی‌پور به‌عنوان مدیر ارتباطات و اطلاع‌رسانی این دوره منصوب شدند. نادری، فارغ‌التحصیل کارگردانی سینما از دانشگاه سوره، فعالیت در بخش بین‌الملل انجمن سینمای جوانان را از سال ۱۳۷۵ آغاز کرد و سابقه داوری جشنواره فیلم کوتاه هامبورگ و عضویت در هیئت انتخاب جشنواره‌های تهران و سینماحقیقت را دارد. واعظی‌پور روزنامه‌نگار سینمایی و فارغ‌التحصیل ارتباطات اجتماعی است و سابقه فعالیت در رسانه‌ها و مدیریت روابط عمومی جشنواره‌ها و سازمان سینمایی سوره را دارد. بیستمین جشنواره سینماحقیقت ۱۸ تا ۲۴ آذر ماه جاری در پردیس ملت برگزار می‌شود.

صباخبر

«پرواز ۶۵۵» ده‌نمکی به مرحله صداگذاری رسید

فیلم سینمایی «پرواز ۶۵۵» که با استفاده کامل از فناوری هوش مصنوعی به کارگردانی مسعود ده‌نمکی ساخته شده است با آغاز صداگذاری توسط مهرداد جلوخانی وارد مراحل پایانی فنی شد.

تدوین این اثر سینمایی را الهام عباس‌زاده برعهده دارد و فیلم با روایت حادثه سرنگونی هواپیمای مسافربری ایران‌ایر در دوازدهم تیر ماه سال ۱۳۶۷، به واقعه‌ای تلخ در تاریخ معاصر می‌پردازد. حادثه‌ای که در جریان آن پرواز شماره ۶۵۵ در مسیر بندرعباس به دبی، هدف موشک ناو آمریکایی یواس‌اس وینسنس قرار گرفت و ۲۹۰ سرنشین آن جان باختند.

با پایان مراحل فنی، احتمال رونمایی از این فیلم سینمایی در چهل‌وپنجمین جشنواره فیلم فجر وجود دارد.

مهر

هشدار رئیس هیئت‌مدیره خانه سینما درباره محدودیت‌های فرهنگی

فرهنگ را نمی‌توان با ممنوعیت و بخشنامه ساخت

محمدمهدی عسگرپور، فیلمساز، رئیس هیئت‌مدیره خانه سینما و مدیرعامل خانه هنرمندان ایران، در یادداشتی با عنوان «هشدار به تهی شدن آفرینشگری ایرانی» که در اختیار ایسنا قرار داد، به محدودیت‌های قانونی حوزه فرهنگ و هنر و پیامدهای آن پرداخت.

در بخشی از این یادداشت آمده است:

در روزهایی که کمیسیون فرهنگی مجلس در حال بررسی و تصویب مقررات جدید برای حوزه صوت و تصویر و نمایش خانگی است، بار دیگر این پرسش پیش روی جامعه فرهنگی و هنری ایران قرار گرفته است: آیا فرهنگ را می‌توان با افزایش ضوابط محدودکننده، ناظران متعدد، مجوزهای پیشینی و بیشینه ممنوعیت‌ها ساخت؟ شخصاً بر این باورم که نظارت قانونی، شفاف و تخصصی با واپایشگری فرهنگی (کنترل‌گری) یکسان نیست. جامعه فرهنگی ایران نه با بی‌قانونی موافق است و نه با رهاشدگی بازار فرهنگ؛ اما قانون‌گذاری هنگامی به فرهنگ خدمت می‌کند که امنیت تولیدکننده، حقوق مخاطب، فرصت خلاقیت و استقلال حرفه‌ای را تضمین کند، نه آنکه بر شمار موانع تولید، نمایش و خلاقیت بیفزاید.

تجربه نشان داده هرگاه مفاهیم مبهم جایگزین ضوابط روشن و قابل پیش‌بینی شده‌اند، نتیجه نه ارتقای فرهنگ، بلکه خودسانسوری، کاهش سرمایه‌گذاری، مهاجرت استعدادها و حذف تدریجی کالای فرهنگی از سبد خانوار بوده است. نگرانی از گسترش همین رویکرد در مصوبات اخیر نیز از سوی خانه سینما و تشکل‌های صنفی مطرح شده است.

فرهنگ ایرانی برای زنده ماندن نیازمند غل و زنجیر و قیم نیست؛ نیازمند امکان تنفس است.

سینما، تئاتر، موسیقی، ادبیات و نمایش خانگی تنها کالای سرگرمی نیستند؛ بخش مهمی از حافظه، گفت‌وگو، نقد اجتماعی و قدرت نرم ایران‌اند. اگر هنرمند پیش از خلق اثر بیش از کیفیت آن، نگران برداشت نهادهای متعدد نظارتی باشد، نتیجه طبیعی کاهش خطرپذیری و تکرار الگوهای بی‌چالش خواهد بود. هنر بی‌چالش، دیر یا زود به هنر بی‌اثر تبدیل می‌شود.

جامعه ایرانی به روایت‌های متنوع، خلاق و صادقانه نیاز دارد. نمی‌توان با حذف روایت‌های ناخوشایند، واقعیت‌های جامعه را نادیده گرفت، با ممنوع کردن نقد اعتماد اجتماعی ساخت و با دستور و بخشنامه آفرینش فرهنگی تولید کرد.

فرهنگ ملی زمانی قدرتمند می‌شود که بتواند خود را نقد کند، نه آنکه تنها تصویر مطلوب قدرت را بازتاب دهد. از نمایندگان مجلس و اعضای کمیسیون فرهنگی انتظار می‌رود پیش از تصویب مقررات جدید، نظر تشکل‌های صنفی، سینماگران، پلتفرم‌ها، دانشگاهیان و صاحب‌نظران مستقل را بشنوند و از مقرراتی که زمینه تفسیر سلیقه‌ای، مداخله مضاعف یا برخورد امنیتی و قضایی با آثار فرهنگی را فراهم می‌کند، پرهیز کنند.

همچنین از مسعود پزشکیان، رئیس‌جمهور، انتظار می‌رود نسبت به پیامدهای چنین رویکردهایی بر حقوق فرهنگی شهروندان، استقلال حرفه‌ای هنرمندان و اقتصاد فرهنگ حساس باشد و از ظرفیت‌های قانونی دولت برای جلوگیری از مقررات مبهم و خلاقیت‌کش استفاده کند.

مسئله امروز فقط یک سازمان، پلتفرم یا قانون نیست؛ مسئله نوع نگاه ما به فرهنگ و هنر است. اگر فرهنگ عرصه رشد انسان، گفت‌وگو، نقد و آفرینش باشد، وظیفه حکومت ایجاد امنیت، زیرساخت، رقابت سالم و قواعد شفاف است، نه قیمومت بر فرهنگ و نابالغ دانستن هنرمندان.

ایران برای حضور مؤثر در جهان به هنرمندانی نیاز دارد که بتوانند با همه زیبایی‌ها، دردها، تناقض‌ها و امیدهایش روایتگر این سرزمین باشند. اگر آفرینش را محدود کنیم، فرهنگ ایرانی را جهانی‌تر نمی‌کنیم؛ بلکه از حضور مؤثر در جهان محرومش خواهیم کرد.

هشدار امروز همین است؛ با تصویب مقررات محدودکننده فرهنگ بیشتری ساخته نمی‌شود؛ بلکه اعتماد به هنرمند، شفافیت قانون و آزادی خلاقیت است که فرهنگ آینده ایران را می‌سازد.

متن را با حذف تکرار مضمون‌ها و حفظ مهم‌ترین مواضع عسگرپور تنظیم کردم؛ از جمله نقد نظارت چندگانه، خودسانسوری، ضرورت شنیدن نظر صنوف و نقش دولت در صیانت از آزادی خلاقیت.

ایسنا

